

Sr. Director del Semanario "La Garrotxa"

Muy Sr. mío:

Agradeciéndole la publicación de esta carta en su digno periódico, paso a explicar lo que vi el otro día...

El otro día, la tarde del domingo, en el Teatro Principal y durante el concierto del "Orfeo Català", vi algo gracioso: unas mangas de camisa muy blancas, subidas algo más arriba del codo, como alguien que entrara para arreglar algún desperfecto muy urgente; pero, no; dichas mangas se sentaron en el patio de butacas, por cierto cuando hacía algún tiempo que había empezado el concierto.

Mi deducción lógica fue que, sin saber a quien, debían pertenecer a algún venturoso acomodado, disfrazado de proletario en día de trabajo, pues a tal falta de educación no llegan, a sabiendas, más que clientes de auténtica platea.

El "Orfeo Català", compuesto de gente trabajadora que se desviven por mantener a la altura que les corresponde, de conjunto de primera magnitud, desde tantos años ganada, se presentaron dignamente vestidos, como representantes que son de tan importante masa coral, primera en España; y en atención al público para quienes cantan.

No creo sea nada extraordinario, pues, recibirles y escucharles con vestido normal y adecuado, que si los aplausos son el merecido elogio y cumplido a sus voces, nuestro atuendo demuestra la deferencia y atención a sus personas.

Atentamente,

C. R.

Sr. Director de "La Garrotxa".

Davant la indiferència, la passivitat o la complicitat de les autoritats, dels veïns i dels protagonistes més directament culpables, hem de tolerar i suportar negligències i omissions que atempten els costums considerats com a signes de civilització. Moltes nits i durant llargues hores, quan tenim necessitat de reposar, ens veiem desvetllats per lladrucs de gossos tancats en jardins o en interiors d'insensibles famílies, que clamen contra el fred o contra la gana, com també hem de contemplar gats abandonats cargolats en qualsevol racó en nits glaçades de temps intempestiu. Ignorem si existeixen a la nostra ciutat vigilants nocturns per evitar vergonyes com aqueixes.

L'amor a les bèsties en el nostre país no forma part dels problemes educatius, o potser portem en el fons del subconscient unes deixalles de sadisme inhumà que ens fan inferiors a la major part de països europeus i que, divulgats o coneguts, ens haurien de fer baixar la cara de vergonya i justificaran allò de "l'Àfrica comença als Pirineus".

Però ara penso: malaguanyada feina de malversar paper. Els qui llegiran aqueixes ratlles, en un 90 %, trobaran una ridícula ocupar-se del benestar dels animals. No obstant, són en molts països que funcionen les Associacions Protectores d'Animals i Plantes, i és un delictes tot turment als irracionals. Els anglesos, en representació d'aquelles entitats, arriben a fer visites als "mataderos" explicant com s'ha de fer per matar les bèsties sacrificades per consum, de la manera més ràpida i que els estalviï tortures. Ells creuen que la carn que mor rabiant no fa profit. I ara jo pregunto: ¿tindrà aqueix fet quelcom a veure amb el caràcter espanyol?

Un olotí

Sr. Director de "La Garrotxa".

Molt Sr. meu: Com a sòcia que sóc del Setmanari "La Garrotxa", he llegit en el del dia 6 d'aquest mes, arribat avui mateix, un article del Sr. Casulà, en el qual tracta de sabates i de sabaters.

Podeu molt ben recordar el gran nom que el meu pare tenia en aquest ofici que, més que sabater, estava considerat un artista en la seva professió; ajudat, com és natural, dels excel·lents operaris que tenia.

Feia les sabates de la gent de la millor societat d'Olot i de Barcelona, com Malagrida, Pons i Tusquets, Batlló, Solà, Hostench, Sacrest, Dorca, Puig, etc., etc..., ja que seria impossible enumerar els seus clients. Molts d'ells es reunien al capvespre a la botiga i allà es parlava de tot.

D'aquestes màquines que dieu, implantades pel Sr. Simon, no recordo haver-ne vist mai cap, i tot era cosit a mà, i molts dels talons fets de sola, peça per peça. Fins les sabates de tissú, plata i or, per assistir al Ball Pla, foren fetes cosides a mà i no en màquines de cap classe.

No tinc res contra el seu amic Rovira, però això que diu que la seva sabateria estava coneguda pel "Palau del Calçat", tinc de dir-li que aquest "títol" se'l domaren ells mateixos en fer la propaganda del seu article, però centenars d'olotins recordaran que, en veritat, el rei del calçat era el meu pare i, el seu palau, era a can Roca.

Gràcies, Sr. Director, per a publicar-me aquestes ratlles de contradicció i, al mateix temps, una salutació per als Srs. Casulà i Rovira.

Conxita Roca i Benet

Londres, 14 juny 1970.

Sr. Director de "La Garrotxa".

Molt Sr. meu: Com que suposo que a l'entorn de la que sembla ja irrevocable tala dels arbres del Passeig de Barcelona, hauran sorgit moltes polèmiques en pro i en contra, us dirigeixo la present per adjuntar-vos còpia d'escrit dirigit a l'Ajuntament d'Olot, amb el prec de que si la premsa olotina surt en defensa de la seva conservació, també pugui jo testimoniar la meua opinió.

Esperant no haver molestat molt la vostra atenció, us saluda atentament,

A. Adelina Valls

Digníssima Corporació Municipal de la
M. L. Ciutat d'Olot

Molt digníssims senyors: Amb tot el respecte us adreço aquesta breu carta, no amb intenció de censurar les decisions que pren aquesta Corporació Municipal d'Olot, sinó per fer-vos el sincer prec que, en portar a terme la tala dels arbres del Passeig de Barcelona, decisió que tristament ja sembla irrevocable, hagueu tingut en compte el molt que representa pels qui, tot i no viure a Olot, estimem aquesta ciutat com a pròpia, per ésser la llar dels nostres avantpassats.

Compremem que el progrés és per a tots, però hi han pobles i ciutats, com Olot, que tenen la meravellosa sort d'ésser privilegiats per la naturalesa i, tal vegada, no és lícit de destruir-los.

¿Tan difícil és de conservar el Passeig de Barcelona, amb totes les seves característiques, bones i dolentes, però que és un model d'una via urbana com poques en trobaríem, i portada a terme en un temps quan les urbanitzacions de les petites ciutats eren força deficientes?

Primer van ésser els arbres de la carretera de Les Tries. Trista experiència!... Els arbres decapitats i res més!... Després el tren... Em direu que era necessari, d'acord. Però, ¿no creieu que la veritable configuració

continúa